

СЛОВО ПРОРОЦТВО СЕМІРАМІДІА

МАРИНА ВАРИЧ

Марина Варич
Сьоме пророцтво Семіраміди

Повісті, оповідання

Маска для Мардука

1. Три твої сни

– Куди б ти не йшов і якою б довгою не була дорога, ти все-одно прийдеш до одного.

– До чого?

– До істини...

...Вузлик висить над письмовим столом. Він припадає пилом, його обдуває вітер. Під сонцем він здається помаранчевим, під місяцем буряковим, а насправді – пурпуровий. Вузлик шовковий. Коли і хто зав'язав його, щоб ти згадав...

Згадав що?

Сонце, порт, гавань, лайнери, люди...

Ні, не так. Треба вихопити щось конкретне з-поміж цих образів і від цього відштовхуватись.

...Люди, обличчя людей в порту, чоловічі, жіночі, дитячі обличчя. Валізи, бейсболки, окуляри. Незнайомець в сонячних окулярах впритул дивиться на тебе. Хто він?

Незнайомець відвертається і стрімко йде геть. Можливо це шлях до розв'язки вузлика. Не можна його втрачати... Незнайомець поспішає, похапцем озирається, майже біжить і губиться у натовпі. На тебе мчить гарячий від сонця і сп'янілий від пива натовп. Він штовхає тебе у напрямку, в якому рухається сам. Це не твій шлях і ти не обирав його...

Очі. На що можуть бути схожі очі? На море?

Море, гавань, кораблі, люди... Ні, це вже було.

Ти торкаєшся пальцями повік, проводиш ними від скронь до підборіддя. Ти мусиш згадати. Інакше не матимеш спокою до самої смерті. Твоя дружина цитує Делаланда: «Як божевільний вважає себе Богом, так ми думаємо, що смертні».

Тобі байдуже. Ти повинен згадати. Ти відчуваєш, що від цього залежить доля Асамблеї... Ось він – шлях в інший світ.

Асамблея, злітна смуга, три зорельоти.

3, 2, 1. Чому три?... Ні, щось тут не так. Треба спробувати інакше. З чим асоціюється асамблея? ООН, Рада безпеки, війна, війни... Зачекай. Спробуй міркувати інакше, відійди від звичних стереотипів, забудь про закони і забобони цього світу. Думай, відповідь лежить на поверхні. Легені наповнюються солоним морським повітрям, амфібія, медузи, море... І знову море...

Ти ходиш вздовж піщаного берега, хвилі лоскочуть сліди твоїх п'ят. Хвилі змивають сліди твоїх п'ят.

...Море гратиме грайливо,
Затремтить і здійме хвилю,
Хлюпне талою водою,
Розіллється над тобою...

... Звідки це? Звідки це і що там далі?!

Тепер, коли ти сидиш серед порожньої зали і споглядаєш насадження лотосів, які ростуть так щільно, що вода під ними не проглядає, те, що відбулося за останні 448 годин здається фантастичним сном.

Поруч з тобою маска. Маска людського обличчя. Добряче пом'ята, вона вже почала обростати першими легендами. Настане час і її закрийуть у скляний склеп і відішлють до музею. Ти прийдеш поглянути на неї разом з іншими і не впізнаєш. Про неї напишуть у Писанні і ти прочитаєш та не згадаєш.

Птахи, пролітаючи над твоїм палацом, співають оду складену якимось писакою. У підніжжя скляної гори проходить гурт людей, вітаючи тебе з

інавгурацією. І ти дивуєшся, що зовсім недавно був одним з них. Дивуєшся, що їм завжди потрібно вірити у якусь вигадку. А хіба тобі, ні? І що буде, якщо ти повідаєш їм істину?

Не треба поспішати. Кожен прийде до неї сам. Своїм шляхом.

– Чого ви чекаєте? – запитали з іншого кінця кімнати, довгої і темної.

– Нагороди, Леді.

Відповідь прозвучала не одразу.

– Що ж, ви маєте право її вимагати. Завдання загрожувало вашому життю і могло змінити перебіг історії... Так чого ви жадаєте: Раю чи Світу ілюзій?

– Я хочу повернутися на Землю, Леді.

Пауза ставала гнітючою. За скляною стіною йшов дощ і звук кожної краплі лунко віддавався у мозку. Нарешті голос відповів.

– Пропоную вам переглянути ваше бажання.

– Я хочу повернутися на Землю, Леді.

– Чи знаєте ви, що тої Землі, яку пам'ятаєте більше не існує.

– Так, Леді.

Дощ заграв голосніше. Тепер його мелодію вже не переривали нічні голоси.

Кап.

Кап...

Остання крапля розтанула у повітрі, не допавши. Коли ваш сон раптово обривається, знайте, що десь не договорили і не дожили люди, що хтось не встиг виконати завдання важливі і не надто. Герої снів живі, незалежно від того чи ви в них вірите. Не забувайте про це ніколи. Це єдине, що ви можете для них зробити.

2. Будь-яка свобода – умовність

У невеличкій кав'ярні у Франсиско на Монмартрі людно і гамірно. Грає саксофон, його ніхто не слухає, заходять і виходять люди, впускаючи у двері тепле літнє повітря.

– Алісо, ще пива усім. І хазяїну теж. Я пригощаю, – гукнув Жак молодій офіціантці.

– Жаку, а з якої нагоди вечірка? Ти що женишся? – запитав Карлик, давній приятель хлопця, який пригощав усіх пивом.

– А йди до біса зі своїми жартами. – розлютився Жак. – Я сьогодні познайомився із самою Лі.

– Та ну?

– Та бреше він усе. – озвався кремезний чоловігa, що стояв біля стійки.

– Провалитись мені на цьому місці, коли брешу, – образився Жак. – Я говорив з нею, як з тобою зараз.

Присутні поділилися на тих, які повірили Жаку і тих, що ні:

– Що їй робити в нашому кварталі?

– А як вона тепер виглядає? Кажуть після пластичної операції дуже змінилась?

– Дуже худa і дуже руда, – промовив Жак, задоволений з того, що його слухають, – а очі, як трава на газоні Франсиско.

Хтось висунувся у вікно глянути на траву. Хтось припустив, що це контактні лінзи.

– Я йшов на зміну, по дорозі зазирнув до Франсиско на каву з вершками. – розповідав Жак. – Дивлюсь, сидить вона...

... Вона сиділа на відкритій терасі і пила мінералку з бульбашками. Цього разу у неї було довге руде волосся і бездонні зелені очі. Жак вмостився напроти («Дозволите?»), хоча поруч були усі столики вільні. Вона відповіла ствердно, з акцентом.

– Ви не французенка, міс, – констатував Жак.

Вона дивилась на нього, не моргаючи.

– Хоча ви й розумієте французьку, але у вас англійський акцент. І ваша зовнішність... Ви напевно з Північної Британії чи Шотландії.

– Можна сказати й так. Колись я жила там.

– В Британії найчарівніші жінки у світі. Ви в Парижі у справах, чи відпочиваєте?

– І те, й інше. Я подорожую, – вона усміхнулася.

– Так ви мандрівниця! Я можу показати вам місто. Бульвар Кліші, Собор Паризької Богоматері...

– Ціль моєї подорожі, – почала незнайомка з точнісінько таким акцентом, як і на початку, але цієї миті відносну тишу порушили кілька пострілів.

– Війна? – звела вона брови.

– Ні, що ви, міс, це один дурень так вітається із своїми сусідами. Може вам ще щось замовити?

– Він глухий?

– Хто, він? Дурень? Ні, він художник. Живе в кораблі-мийці, он там, – Жак непевно махнув рукою праворуч.

– Навіщо він це робить?

– Що?

– Стріляє.

– Чорти його знають. – Жак стенив плечима. – Колись я спитав його про це, він сказав, що вільна людина і робитиме все, що йому заманеться. Він іспанець. Іспанці, вони всі такі.

– Мені треба з ним познайомитись, – мовила вона.

– Марна трата часу, міс, він – кразі...

– Як це?

– Крейзі, – Жак винувато усміхнувся. – Здається, так кажуть англійці. Коротше, не сповна розуму. – Жак покрутив пальцем біля скроні.

– Все одно мені треба з ним побалакати. Я люблю мистецтво.

Жак знову стенив плечима.

– Це не малярство, а карикатура. Малює якісь трикутники, кубики, ромбики, а потім каже: «Тут намальовані три жінки». Крейзі. Я вас

можу провести до нього. Але потім не кажіть, що я не попереджав. Він не надто гостинний...

– Пабле, – прокричав Жак з порогу, – Я до тебе гостю привів. Міс любить мистецтво і хоче познайомитись з твоєю писаниною. – Гей, Пабле, ти вдома? От бісовий поріг, – вилаявся Жак і потер вдарену ногу.

Посеред кімнати сидів худорлявий чоловік і водив вугіллям по мольберту. Він озирнувся лише на мить і знову відвернувся до картини.

– Ти б намалював мій портрет? – запитала вона.

Він кілька секунд дивився на неї, потім похитав головою і продовжив малювати.

– Чому ні?

– Мій колір рожевий, а твій помаранчевий. Я не малюватиму тебе, – відповів художник.

– Я ж казав, що він крейзі. – втрутився Жак.

– Я б гарно заплатила.

– А я малюю лише те, що мені заманеться.

– Ти вважаєш себе зовсім вільним? Вільним від усього? – запитала вона.

Якийсь час він мовчав.

– Моя свобода – мої картини. Ну і що з того, що кожен в них бачить різне? Я ж бо знаю, що на них. Ось картина три жінки, а, можливо вона тут одна, а то й більше. Я малюю вночі, а сплю вдень. Вітаю друзів вистрілом з револьвера...

– Ти так само легко як і від грошей відмовишся від корабля-мийки і свого імені? – запитала Лі.

Художник вдоволено усміхнувся.

– А від своїх картин?

– Атож.

– А від кольорів?

Пабло мовчав. Лі чекала.

Він заперечно похитав головою. Вона зітхнула.

– Я багато мандрую, але ще не зустріла жодної вільної людини.
– Свобода завжди умовна.
– А потім вона почала танути у повітрі, – розповідав Жак. –
Спершу я думав, що це мені привиділося, але вона стала зовсім
прозорою і зникла.

Ті, що слухали історію зашуміли.

– Схоже це справді була, Лі...
– Та вигадує він усе.
– Іч, фантазер.
– Хіба не бачиш, перебрав хлопець трішки.
– А ходімо попитаємо Пабло...

3. Дивний гість

Якби котресь із ваших життів минуло в Туманному Альбїонї, ви б навчились цїнувати кожен сонячний день. Золоті і срібні краплі падали на охайно підстрижену траву англійських газонів. Взагалі всі англійці люди охайні і пунктуальні.

Контора містера Нека працює з 10-ої до 17-ої мінус двогодинна перерва з 13-ої до 15-ої. Його автомобіль часто буксує у розм'яклій від дощу землі десь посеред фермерського господарства, яке він провідує по дорозі на роботу. Тоді хазяїн залишає авто серед калюжі до вечора і рушає у контору пішки, забруднюючи дорогою високі гумові чоботи. Мокра земля чавкає під ногами, із болота вистрибують жаби подивитися хто іде...

По правді кажучи, до контори можна доїхати і на Трістані, але після прогулянок під дощем кінь довгенько чхає. Ще простіше дійти пішки. Та містер Нек не з тих, хто вибирає найлегший шлях.

Його контора – не центральний офіс бензозаправок Північної Англії, не фабрика по виготовленню вівсянки і не лавка, де торгують снами. Це звичайна мерія містечка Холїхед, керувати яким йому випала нагода у цьому житті. Загалом, до контори можна й не ходити. У Холїхеді усі працюють фермерами і справами державними та місцевими не переймаються. Втім, Нек, як і всі його земляки, людина принципова і на роботу приходить вчасно.

Обідня перерва у його родині пахне вівсяними пластівцями і шоколадом...

Людина за життя розкриває свої можливості лише на 10 відсотків. Так могло бути і з містером Неком. Але все змінили два дзвінка в дуже охайні двері. Голос його дружини сповістив, що прийшла людина «у справі».

Халепа. І в обідню перерву не дадуть відпочити. Нек підвівся, пішов до дверей...

Досить було одного погляду, аби зрозуміти, що прийшла не людина.

Тіні за ним грали три сонати для просвітлених, не порушуючи гармонії жодного з музичних творів. Його плащ до самої шиї переливався сімома смугами: червоною, помаранчевою, жовтою, зеленою, синьою, блакитною, фіолетовою. Смуги то змішувались, то змінювали свою послідовність, як пролитий бензин під сонцем. В кризові моменти пам'ять повертається за лічені хвилини і Нек збагнув хто перед ним.

– Голуба Леді чекатиме на вас сьогодні опівночі, – змовницьки підморгнув гість і вклав містеру Неку в долоню невеличкий круглий предмет. Це був бейжик. – Дорогу пам'ятаєте?

Він пам'ятав.

– Як ви знайшли?...

– О, бувало й складніше.

Гість чемно відкланявся, потьмянів і розтанув у повітрі.

Він сказав: бувало й складніше. Отже, він запрошений не один. Де ще можуть знаходитись Вони? Та де завгодно.

Він приходить через двері між двома світами. Ці двері з'являються, коли сонце зустрічається з дощем, тому ім'я його Веселка і він найшвидший посланець Голубої Леді. Його прихід завжди знаменує випробування. У Леді є тисячі крилатих посланців, які літають швидше вітрів, проходять крізь стіни, розчиняються у повітрі і воді, не горять у полум'ї. Але якщо приходить Веселка, зустріч буде тривалою, і не гарантує повернення. Хоча, надія все ж лишається.

4. Серед моря імен

Дощ, дощ, дощ... Чому планета плаче? Щоб дістатись в Голубу залу потрібно багато води. Отже, існує чимала ймовірність, що там, де сьогодні ллється дощ, готуються до фуршету у Голубої Леді. Для переміщення у просторі також можна скористатися морем. Але це привілей Дельфіна. Якщо не знаєте, яке море він обере, краще не ризикувати. Двох вода не перемістить.

Нек творив заклинаннями дощ. Цей дощ грав чарівні вальси і сонати. Опівночі музика стане магичною і здатною перемістити його в будь-який куточок всесвіту.

Дощ ллє безперервно. Звідки знати, де він штучний, де справжній?

Коли крапля на великій швидкості мчить в океан, найкраще розумієш, що таке спорідненість. Крапля падає довго. Часу достатньо, щоб збагнути, що вона частина моноліту води, що її більше не буде, та з'явиться безліч інших, які складатимуться з неї. Але і вони зникнуть, і вічним буде тільки океан, який впіймає в свої обійми кожну краплю, що хлюпнеться в нього.

Лайнери, люди на човнах, риба, піщані і кам'яністі береги – все це колись було краплями і стане краплями, щоб впасти в безмежний океан життя.

Нек плюснувся у воду, прочитав заклинання і набув звичних форм. Він пройшов контроль на кислотність, на вміст в організмі бактерій та радіації, вибрав собі нове ім'я і поплив до резиденції Голубої Леді.

Здаля її апартаменти нагадують широко розчахнуту пащу морської кішки. Колись йому, Неку, – а тепер Людині в масці довелося змагатись не на життя з таким хижаком. Та вже з півсотню років вони не зустрічаються в морських глибинах. Схоже, що той звір був останнім.

Навіщо Леді придумала таку форму своєму помешканню: щоб відлякувати небажаних гостей, чи щоб історія не забула зовнішність

морської кішки, ніхто ніколи не дізнається. Проте, це завжди було темою для балачок серед просвітлених.

Більшість гадає, що кішку збудували за порадою психологів. Навіть коли вдесьте підпливаєш до апартаментів, перші кілька секунд кожного проймає холод, хоча ніхто в цьому і не зізнається. Вогники двох червоних очей у голубому просторі легенько посмикуються, а з пащі капає вода. Оволодіти емоціями вдається швидко. Дехто потім навіть посміхається. Мовляв, оригінальна лякачка, а, втім, перші кілька секунд були і їх не забудеш. Чим ближче наближаєшся до пащі-входу в апартаменти, ілюзія, що поруч з тобою морський хижак слабшає і скоро зовсім зникає. Бейжик пропускає запрошених до голубої зали, попискуючи.

Довга голуба зала залита блакитним світлом. У світлі плаває морський пил і різні види риб зіштовхуються одна з одною. Посеред кімнати круглі таці з морськими стравами. Медуза та Дельфін вже прибули. Вони лишили собі старі маски.

Гості вешталися між довгих зелених водоростей, провадили неспішну бесіду. Скидалось на те, що вони когось чекали. Дуже може бути, що цей хтось – Людина в масці.

Музика грала майже нечутно, вона гармонійно доповнювала стиль розмови запрошених і дизайну кімнати. Спершу навіть здалося, що це плескіт води фонтанів-дерев і спів морських риб, що гойдаються на вітах. Але вона линула з далекого кутка і розливалась по всій кімнаті.

Людина в масці помітив свого старого приятеля Сліпого Ліру. Він не змінився відтоді як вони востаннє розмовляли: тільки довге срібне волосся і борода стали ще довшими, а колись карі очі – ще зеленішими. Ліра грав на хвилях і кожна хвилька видавала новий м'який звук не схожий на всі попередні.

Колись Сліпий Ліра був навігатором японського корабля. Він проплив усі існуючі моря і океани і знав багато морських пригод. Життя Ліра обірвав шторм в Індійському океані. Коли він опинився на дні, то зіграв на хвилях довгу оду вдячності Правителю морського

царства за те, що по смерті отримав можливість поглянути на підводний світ, де ростуть коралові рифи, розважаються найрозумніші дельфіни і кожен ранок розчісує оливкове волосся прекрасна донька Посейдона. Тої миті Голуба Леді якраз підїхала на морському конику оглянути новий затонулий корабель і почула музику японського навігатора. Вона забрала затонулого моряка у свої апартаменти, щоб він вічно грав під зеленими фонтанами-деревами.

Зібрання не відзначалося оригінальністю: нічого не провіщало несподіванок. Але в останньому завданні вони втратили Йога, коли той намагався перемонтувати Колесо Енергії. Тоді вони спробували покласти край зухвальству енергетичних потоків і підпорядкувати їх конкретному закону, який спрямував би енергію на зародження добрих і справедливих задумів.

Для цього Йог розробив програму, яка мусила надати енергетичним потокам і добрим намірам протилежні заряди. Програма мала утворити між ними взаємне тяжіння. Та щойно Йог почав запуск свого шедеву – Колесо захопило його, прокрутило кілька раз на очах Нека, Медузи і Дельфіна і зникло у північно-східному напрямку.

Людина в масці струсив із плаща на підлогу останні краплі. Краплі впали і забриніли. Потім було стримане коротке привітання.

– Відтоді як ми зустрічались востаннє ти жодного разу не зв'язався ні з ким, – почала Медуза. – Ми кілька раз намагалися вийти на контакт, але ти не відповідав. Ми думали з тобою щось скоїлось.

– Я був надто заклопотаний однією важливою справою.

Він збрехав. На його пам'яті не було жодної спроби контакту – ні вікон, ні снів. Очевидно хтось свідомо відключав його пам'ять.

– Ми не могли ухвалювати рішення без тебе, – додала Медуза. – Адже в тебе право вето.

– Чудово. Що за рішення?

Медуза презирнулася з Дельфіном.

– Леді нас покликала, щоб провести екстрене засідання Асамблеї. Ми самі поки що мало знаємо.

– Пліткують, що у Галактиці завівся космічний пірат, – шепнув Дельфін.

– На котру годину заплановане засідання? – Людина в масці поглянув на годинник. У мене увечері важлива зустріч.

– Це пов'язано з музикою? – запитала Медуза. – Ти здається складаєш ноктюрни?

Він обережно глянув на Медузу. Чи не намагається вона вдати, що знає найменше про його останнє життя? Якщо вони його розшукали, то їм все уже відомо. З нею треба бути насторожі. Втім, як і з Дельфіном.

Він спробував перевести розмову на інше:

– Йог не намагався вийти на контакт з кимсь із вас після історії з Колесом?

Вони похитали головами.

– Схоже, йому не вдалося врятуватися.

Людина в масці кивнув. Зустріч мала початися за чверть години.

– Дивну маску ти собі обрав цього разу, – сказав Ліра Людині в масці, перебираючи білими пальцями хвилі.

– Бачиш, Ліро, для мене самого загадка, до яких сил себе віднести – до лівих чи правих. Тому яку б маску не вдягнув, вона на відповідатиме моїй сутності.

– У кожному з нас є добре і лихе. Важливо, що переважає. Якби тобі довелося розчавити мурашу, ти мав би збудувати мурашник, – мовив Ліра.

Людина в масці посміхнувся:

– Мені доводилося чавити не лише мурах. І не з власного бажання. Мене вистежували, я захищався...

– Вбивство під час захисту не вбивство.

– А приречений однак помре, бо закінчилось його земне життя, – продовжив Людина в масці. – Я знаю. Що у вас тут нового?

– Глухомань... – зітхнув Ліра. – великі кораблі давно не тонуть. Так, інколи маленькі човники з одним-двома рибалками. Флотилія Голубої Леді відчутно поріділа. Лише вчора через розпад ядерного палива розвалились 4 підводні човни і 2 шхуни.

Ліра заграв голосніше. Людина в Масці притулився до рожевого фонтану, вода якого пахла розмарином і прикрив очі...

– Тут, до річі, недавно була Лі, – сказав Ліра, не припиняючи гру...

Людина в масці уважно глянув на нього.

– Вона розмовляла з тобою? Давно?

– Років зо два тому. Ти що їй гроші винен?

– Ти про що?

– Ну, – протягнув Ліра, – людина може бути такою злою на когось тільки, якщо їй винні багато грошей.

– Я не... – Людина в масці обхопив голову руками.

Довга простора зала. Леді сидить у м'якому кріслі кольору бірюзи, лускає фісташки, п'є голубу воду з бульбашками і час від часу хитає маленькою ніжкою, взутою у розшитий діамантами черевичок. Цього разу її розкішне смарагдове волосся зібране у хвіст. Вона не поспішає починати розмову. Здається обмірковує, що сказати. У неї право першого голосу. Леді незворушна і байдужа, саме така, якою має бути Істина, сестра Свободи.

– Ви знаєте чому вас викликали у цю кімнату?

Питання, очевидно, риторичне.

Втім, вони відповіли:

– Ні, Леді.

– Всесвіт у небезпеці. У ньому з'явилися космічні пірати. Ви згодні захищати ваш Всесвіт?

– Наш Всесвіт. – поправив Людина в масці.

Посмішка ледь торкнулась її тонких губ.

«Ні» – не вимовив жоден із запрошених.

– У нас з Тадом є певні підозри. З диску ви дізнаєтесь як відбулися три вбивства в *нашому* Всесвіті. Застерігаю – це не імітація, а запис

реальних подій. Отож, почнемо.

5. Три смерті, які сколихнули світ

Старі світи не зникають безслідно. Вони продовжують своє існування, але поза свідомістю їх автора. Вони мов неприкаяні ширяють у чорних дірках Галактик, додаючи хаосу заплутаному простру. Якщо такий блукаючий світ трапиться вам на шляху, коли будете мандрувати міжгалактичним коридором, ліпше оминіть його. Собі безпечніше. Такі настанови дають на кожному зоредромі, перш ніж здати в оренду літаючу яхту, шхуну чи зорехід. Проте, не усі їх дотримуються. Інколи через цікавість мандрівник підлітає занадто близько до забороненого об'єкту, а той засмоктує його у свої тенета. Зазвичай повернутись неможливо.

Блукаючому світу для існування постійно потрібна нова енергія, тому він і поглинає усе, що наближається до нього на видиму відстань. Так чинить більшість світів. Втім, якщо вам трапиться срібний блукалець – можете не перейматися. Це світ волхвів, ельфів і просвітлених. Ті, кому щастило погостювати у срібному світі, розповідали усілякі дива. Втім, сьогодні срібні блукальці – неабияка знахідка. А от планета Несхідного Сонця не схожа на жодну з описаних.

На планеті Несхідного Сонця, як завжди, парило. Омега сидів у веранді перед вікном, яке ніколи не прочинялось і дивився на кактусові насадження, що простягались довкола на кілька сотень кілометрів. Голову його прикривав трикутний капелюх з газетного паперу кількастолітньої давнини. Він ні про що не думав.

– Напевно Мардук від нас відвернувся, – раптом сказала Даяна Роуз, потушивши в попільничці цигарку.

– Ти знову починаєш! Ще 2 тисячі років тому Аркс із Скарі методом експериментальної фізики довів, що ніякого Мардука не існує. Мільйони років жриці нас дурили цим міфічним персонажем і до того ж так вправно, що навіть такі кити науки як Парфагор,

Медалєв і Моносов ходили до Жовтого палацу аби відсвяткувати день народження придуманої істоти, – відповів Омега.

– Хотіла б я поговорити з Арксом, – зітхнула Даяна. – Я впевнена, що його тортурами примусили зректися віри в Мардука.

– Ти з ним уже не поговориш, він півгодини не дожив до початку вічності.

– Прикро... Я пам'ятаю, коли я ходила до школи, моя бабуса частенько навідувалась до Жовтого Палацу і просила у Мардука – то сонця, то дощу. І все – отримувала, – Даяна додала в каву вершків і відставила філіжанку на підвіконня.

– Даяно, ти не можеш цього пам'ятати. Тобі вже стільки років, що ти не можеш цього пам'ятати.

– Еге ж, скільки років! Ти й не знаєш, що доки ми не загубили час, нагадувати жінці про її вік було вульгарно.

– Не можу побачити в цьому нічого поганого.

– Він не може побачити, – буркнула Даяна. – Усе ж таки моїй бабці пощастило більше, ніж мені. Вона встигла померти до початку хаосу.

– Називай це як заманеться. Як на мене, то краще жити. Бачиш скільки всього смішного.

– І тобі не здається це безглуздям! Живеш і не старієш на жоден рік – ніби й не живеш. Раніше все було інакше, доки Мардук від нас не відвернувся.

– Що ти ще вигидаєш! Мардук, Мардук... Де ж він, твій Мардук, скажи мені. Може сходи і ти в Жовтий Палац як твоя бабця – попроси у нього дощу або ночі. – скривився Омега.

– Мені остогидло жити. І ніяка халепа нас не візьме.

Вхідні двері скрипнули і Даяна з Омегою почули монотонне цокання палиці по підлозі.

– От кому й справді не пощастило, так це Кріту, – зітхнув Омега. Сердега вже ногою був у могилі, коли час припинив ходити. А тобі чого нарікати! Ще можеш перечитати усі книги, навчитись балету, лижному спорту і аквааеробіці, вивчити з півсотні мов, зайнятися астрономією...

– Тю... Ти що! Я вже всьому цьому навчилась і встигла забути.
– Можна навчитись вдруге.
– Що ти верзеш? Щоб знову забути? – кривляючись мовила Даяна. Вона розвернулася до вікна, взяла філіжанку кави і відпила два ковтки.

Двері прочинилися і до кімнати, перевалюючись увійшов дядько Кріт.

– Хелоу, – сказав він, – Даяно, я чую тут запах твоїх парфум, але тебе не бачу. Ти ж знаєш, що я погано бачу.

– Він говорить про це вже 600 років, – Даяна розпачливо ковтнула кави.

– Не 600, а 631 рік, 2 місяці і три дні. Я точно веду відлік, відтоді, як спинився час.

– А ще каже, що погано чує!

– Я справді погано чув, коли спинився час. Але за 631 рік, 2 місця і 3 дні я витренував свій слух. Де тут ослінець?

Даяна підсунула старому ослінця і допомогла всістися.

– Омего, ти тут, я впізнаю тебе по диханню. Давай побалакаємо про велику політику. Мені щойно надійшов імпульс із сузір'я Андромеди від цивілізації ропух. Проти Мардука готується заколот.

– Твій імпульс, Кріте, спізнився більш, ніж на пів тисячоліття. Мардука давно заколотили, або з'їли ці ваші ропухи. Ми живемо 631 рік і не можемо померти. І не помremo ніколи. І дітей ми не можемо народжувати! – саркастично вигукнула Даяна.

– 631 рік, 2 місяці і 3 дні.

– Гаразд! Гаразд! І три дні, а що це змінює?

– Ми повинні врятувати Мардука.

Даяна розреготалась.

– Ми не можемо навіть собі дати раду! Ми не можемо навіть померти за власним бажанням!

– А я, а я... Я і не хочу помирати, – сказав Кріт, – Я відчуваю себе на 71 рік.

– А я на 671!

– У вас такий поганий вигляд? Не можу повірити. Чекайте я дістану контактні лінзи.

Даяна розлютовано попростувала до дверей.

– Вона пішла, Омега? То я не доставатиму лінз. Чого це їй так кортить померти?

– У неї рак легень, Кріте, вона витримує страшенний біль. Так що ви за казку розказували про ропух?

– Це не казка. Не насміхайся з мене.

– Я і не сміюся. Я просто не вірю ні в яких мардуків.

– Як? Ти не віриш в Мардука? – сліпі очі Кріта округлились і зробилися, мов скляні.

– Я казав про це вчора і позавчора.

– Ти не віриш...

– Кріте, Кріте, склероз знову підступає до вас. Ми живемо в блукаючому світі. Тут ніхто вже давно не вірить в Мардука.

– Справді. Я забув. Це все отой склероз. Я хотів...

Але Кріт не договорив. Різкий крик розрізав відносну тишу планети Несхідного Сонця. Омега кинувся до вікна і побачив Даяну, яка, нерухомо лежала посеред плантації кактусів. Коли підоспів лікар (а ходив він неспішно, бо ж, однак, коли б не прийшов – пацієнт залишався живий), Даяна вже не дихала. Жодні засоби не змогли повернути її до життя. Так на планеті Несхідного Сонця сталася перша смерть за 631 рік 2 місця і 3 дні.

Якщо ви відкриєте каталог «Золоте листя» на 75 сторінці, то відшукаєте з півсотні адрес контор, що спеціалізуються на проектуванні і розробці снів. Найбільші з них «Сестри і бараки», «Серотонін», «Нюкта та Гемера». Вони постійно змагаються за клієнтуру і гноблять дрібні фірми сновидінь на провінційних планетах. Щорічно рейтинг трьох найпопулярніших фірм змінюється. Цьогоріч рекордній кількості клієнтів задурили голову «Сестри та бараки». У них замовили сні 40 мільйонів мешканців Сонячної Системи.

Алон Осока в минулому працював головним дизайнером снів у «Сестрах та бараках». Йому перевалило за 30. Високий, стрункий, з міцним здоров'ям, він користувався повагою колег, добре заробляв, подобався жінкам і умів поводитись в елітному товаристві. Однак, він мав серйозні проблеми... зі своєю тінню.

Алон дратувався, коли тінь його не слухалась. А з нею таке ставалося частенько. Наприклад, вона могла під час розмови із замовником податися в буфет, або видертись на дерево. Алон поспішно «пробачався» і підтюпцем біг за зухвалкою, бо де ж це видано, щоб тінь вешталась сама по собі, окремо від господаря.

Попередній Алоновий керівник, сер Реслі Ілсер директор однієї з найуспішніших фірм сновидінь «Сестри і бараки», розцінив такі дії Алона як неадекватні і після півсотні попереджень звільнив його з роботи.

Все вирішилось саме тоді, коли «Сестри і бараки» одні з перших вийшли у міжпланетний торговий простір і підписали домовленість із Марсіанським центром сновидінь, що провіщало казкові прибутки. Саме цей успішний для фірми етап став таким несприятливим для Алона.

Сер Реслі перед звільненням провів з Алоном прощальну бесіду більше подібну на монолог, у якому роздумував про те, як нелегко йому було зважитись на такий крок. Адже хоч Інститут імені Німфи Сну сьогодні і випускає щороку у світ сотню дизайнерів сновидінь, але відшукати путнього спеціаліста складніше, ніж голку в сіні, а щоб переманити до себе майстра із конкуруючої фірми доведеться запропонувати більші заробітки, а це серйозно похитне фінансове становище фірми... Але водночас він як директор, не може і далі понукати Алоновій поведінці навіть, не зважаючи на його неординарний талант і досвід роботи. Не як директор, а як колега і друг, він би радив Алону змінити тінь, але, якщо він вважає це неприйнятним, то в «Сестрах і бараках» йому не місце.

До Алонових обіцянок ще раз провести перемовини з тінню Сер Реслі залишився глухим. Він сказав, що тінь не повинна керувати

людиною, а Алон все перевернув з ніг на голову і, якщо його послухати, то виходить так, ніби тінь важливіша за нього самого.

– Ти талановита людина, Алоне, і привабливий чоловік, але твій м'який характер псує тобі життя. Помізькуй сам, як можна так залежати від якоїсь там тіні!

– Сер Реслі, цю тінь мені подарував тато, коли мені виповнилось 15 років. Це був його останній подарунок...

– Потім його покликали воювати і він не повернувся. Тому ти так і прикипів до цієї тіні. Я поважаю твої почуття, але ж, якщо ти так обожнюєш свою тінь – живи з нею, але знай, що всі «Сестри і бараки» їй не потуратимуть.

На тому й закінчилась розмова Сера Реслі з одним з найталановитіших дизайнерів Алоном...

...Телефон задзвонив опів на третю ночі.

– Містере Алоне?

– Я.

– Це нічна поліція. Пробачте за пізній дзвінок...

– Чого вам треба?

– Ми затримали вашу мм... тінь.

– Що? Де затримали? – Алон із слухавкою зістрибнув з канапи і підскочив до вмикача. З іншого кінця відповіли:

– У «Тещі на посиденьках». Це нічний клуб на лівому березі міста.

– Що вона накоїла? – розлютовано прокричав Алон, всовуючи руку в рукав клітчастої сорочки і, про всяк випадок озираячись на підлогу. Чи не з'явилося там його відображення?

– Вона мм... відмовилась сплачувати рахунок.

– Ви впевнені, що це моя тінь?

– Авжеж, містере Алоне, вона назвала ваше ім'я і номер. Інакше ми б не турбували вас в мм... такий час.

– Гаразд, гаразд. Дозвольте я з нею побалакаю.

– Боюсь це неможливо, містере Алоне, вона ммм... нетвереза.

– Ще цього не вистачало! Де ви знаходитесь? Я зараз же під'їду.

– Вулиця Ван Гога, 576, 3-ій під'їзд. Ваша тінь могла б переночувати у нас, а завтра... – невпевнено прозвучало на іншому кінці дроту.

– Дурниці. Мені тут поруч і я не спав, коли задзвонив телефон. Як вас звати?

За мить Алон уже мчав по проспекту Зухвальства і намагався себе заспокоїти: «Щоб Нола лишилася в дільниці до завтра, додумались, вона їм все потрощить. Як їм взагалі вдалося затримати?... Спокійно. Не треба панікувати. Я нагадую людину, яка безперервно мчиться за тінню. Чомусь вважають, що життя без тіней непристойність. Тінь так само модно мати як мобільний телефон. Але ж без них набагато простіше. Ох, не треба хвилюватися.»

– Я думаю, Алоне, настав час нам розбігатися. Я звісно не кину тебе цієї ж миті, але... звернись до офісу тіней. Нехай там тобі підшукають тінь якогось раба чи бранця. Як тільки все буде залагоджено і ти отримаєш пакунок, ми розпрощаємось, – казала тінь Нола своєму господарю після того, як він визволив її з поліцейської дільниці.

– Але ти мене влаштовуєш, – запротестував Алон, – спробуй підшукай тінь такого ж зросту, розмірів і фігури, як моя.

– Не плети нісенітниць. Через базу даних тобі знайдуть будь-яку тінь на твій смак. Я знаю багато тіней дівчат з хлопчачими фігурам, якраз такими, які тобі до вподоби. До того ж вони не такі фривольні, як я.

– Навіщо мені шукати когось? Мені потрібна ти. Я до тебе звик, – образився Алон.

– Розумієш, друже, я планую провести решту свого життя в келії, подалі від усього світського. Сумніваюсь, що ти на таке погодишся.

– Ти що? Ти хочеш стати нетлінною? У тіней, що теж є монастирі, келії, тіні бувають відлюдниками?

– Тіні такі ж істоти як і ви, люди.

– Ви всі нерозважливі. Моя перша тінь через свою нерозсудливість потонула у Середземному морі. А ти ще недавно була п'яна як чіп, а сьогодні збираєшся у келію... Отямся!

– Проблема в тому, що ти завжди вважав мене другорядною. Ти забув, що до нашої з тобою зустрічі у мене було своє життя.

Тінь вискочила через двері і Алону довелося нашвидкуруч вдягатися і мчати за нею по проспекту. Таких ситуацій він терпіти не міг, бо завжди стежив за своєю зовнішністю, але Нола не лишала йому часу, аби причепуритися.

Коли сонце сходило, Алон мусив повторювати усі рухи своєї божевільної тіні. Коли наставав вечір – діставалось Нолі.

Алон промчав проспектом, ледве не збивши якусь гладку пані, що несла кошик з помаранчами, перетнув кілька дворів, наполохавши закоханих, що цілувалися попід стіною, домчав до стоянки колісниць, захекавшись плюснувся на сидіння своєї автівки і, лаючи, поїхав за тінню, яка мчала мов навіжена на тіні-Мерсі порожньою дорогою. Нола їхала необережно, петляла і вистрибувала на тротуарні доріжки, призначені для пішоходів, змушувала Алону повторювати такі ж безглузді рухи.

– От кепське створіння! – лаявся Алон. – Ну зажди ж, надійде вечір...

І раптом сталося щось незбагненне. Нолена автівка рвучко спинилося. Алон лише встиг помітити розгублені очі своєї тіні, коли вона повернулася до нього. Потім перед ним швидко промайнула і зникла волохата морда з випуклими очима. Якраз цієї миті сонце повернуло на захід.

Голуба Леді натиснула бурштинову кнопку Тада.

– Чи цікаво вам довідатись, який вирок виніс господарський суд планети Незволікань стосовно цього питання?

Запрошені ствердно закивали.

– Тоді дивимось продовження цієї історії.

Офіс тіней знаходився на лівому березі міста, на проспекті Порозумінь. Рекламою офісу займалися з півсотні PR-менеджерів. Їхня робота немарна. У популярних виданнях щомісяця з'являлися повідомлення про різноманітний спектр послуг, який пропонувала фірма: повне корегування усіх частин тіла тіней, заміна старих тіней новими, ілюмінація, озвучення рухів... Містом їздили таксі з намальованими тінями найуспішніших бізнесменів, боксерів, королів, ангелів із написами «Вибери свою».

На великих щитах в центрі міста моделі запитували «А ти вже обрав свою ТІНЬ?» Недавно навіть зірка кіно із світовим ім'ям Алексія Мур знялась у рекламі офісу. Поруч з її витонченою фігуркою красувалася тінь-пампушка з 6-тим розміром бюсту і великими округлими стегнами. До того ж, у красуні була коротка стрижка, а у тіні – довге пряме волосся. Алексія висловлювала переконання, що тепер її імідж стане однаково привабливим і поціновувачів худорлявих і для тих, кому до вподоби розкішні форми. Останнім писком сезону стала тінь стрункої гвоздики із неловимим ароматом цієї квітки. Панянки розмітали її, не зважаючи на зависоку ціну – 9.899 незволіканських кроликів. Особливо приваблювала можливість самому розфарбувати тінь на власний смак, змішуючи усі кольори природи.

Перед вхідними дверима офісу висіли велетенські плакати з написами «Завітай до офісу тіней», «Тут ви знайдете те, що шукали все життя», «Тіні на будь-який смак», «Ваша тінь – крок до нового іміджу», «Зміна тіні здолає депресію»...

На ганку офісу Алона зустріли білявка та чорнявка із червоною і жовтою-тінями гвоздиками:

«Ласкаво просимо до офісу тіней» – проспівали вони в один голос, неприродно розтягнули свої величезні, накачані силіконом губи і показали блискучі зуби, – Будь ласка, дайте відповіді на запитання комп'ютера. Тоді ми швидше підшукаємо те, що вам потрібно.

Алон пояснив, що йому потрібна тінь максимально подібна до попередньої і показав зображення. Білявка і чорнявка інтенсивно закивали і сказали, що анкетування все ж доведеться пройти. Алон слухняно відповів на безліч безглузвих запитань після цього дівчата неприродно заусміхались, підхопили його попід руки і повели по офісу показуючи аксесуари для оздоблення тіней.

– Днями у нас замовив тінь сам Дмявол, – прошептала білявка на вухо гостеві.

– Вгамуйся, подружко, це ж секретний проект, – зашипіла чорнявка. – Якщо його влаштують наші послуги, уявляєте, які ми станемо популярні, – провадила своєї білявка.

– У Демона буде тінь білого Ангела.

Проект запропонований комп'ютером був не максимально схожий на Нолу, він був точною її копією.

– Накажете розпочинати виготовлення?

Алон провів долонею по очам, ніби змітаючи пелену:

– Розумієте, це ще не все. Мені треба... е-е-е, як би вам пояснити, щоб вона була схожа характером на колишню.

Дівчата презирнулися, у їх очах сковзнуло нерозуміння.

– Я би хотів, щоб над нею попрацював психолог.

– Запиши у книгу скарг та пропозицій, – сказала чорнявка білявці.

Білявка дістала гостро заточений олівець і охайно записала побажання Алона, черкаючи по паперу не лише олівцем, а й довгими кольоровими нігтями.

І саме в цей час підоспіла поліція. Руки за спину, наручники, ґвалт, гамір, метушня, прямокутні фізіономії репортерів, круглі об'єктиви, прохання чорнявки зняти крупним планом їхній офіс і назву вулиці, на якій він знаходиться, черкання нігтів білявки по паперу, коли вона записувала час виходу сюжету в ефір...

– Містере Алоне, що можете сказати в своє виправдання? Ви справді вбили тінь? Навіщо ви це зробили?...

Це була друга смерть у Всесвіті.

– А судді хто? – питаєте ви.

Як же, як же. Наш суд найгуманніший у світі.

Але, що в цьому шматку кінострічки для нас, трьох детективів Асамблеї?

Срібне сонце сліпить очі. Навіть коли закриваєш їх, в зіницях стоять темні цятки.

– А судді хто? Ви?

Вир сонячний. Суддя у всьому чорному і дуже високий читає вирок. Читає довго.

Його ніхто не слухає. В залі засідань парко і літають мухи. Мухи літають в залі засідань і парко. Його ніхто не слухає. Суддя читає вирок. Сонячний вир.

– Чи винен Алон?

Три детективи Асамблеї так не думають. Так що, апеляція?

«Білий корабель» вміщує 300 поверхів і 3 мільярди офісів. Тут працює колосальний штат – від конструкторів до генетиків з різних планет Сонячної Системи. Усі вони працюють над секретним проектом, яким керує такий собі Усох. Наразі його довірена особа – Марі Провансаль Ега – кібернетик з північної частини Плутона, стильна витривала жінка спортивної зовнішності. З нею єдиною підтримує контакт Усох. Він сам знаходить її, коли потрібно переказати якесь розпорядження.

Коли Усох востаннє зв'язувався з Марі Провансаль? 2 роки тому. Чи бачила вона його колись? Жодного разу. Яким було його останнє послання? Розпочати виготовлення міні-макету міста Пірамід. Що це за місто? Існує гіпотеза, що час, опиняючись у площині геометричних фігур, трансформується в інші виміри. Допускається, що у місті Пірамід час перетворюється у відстань... Чи це справді можливо? Це лише гіпотеза. Чи говорять про щось Марі імена Апсу, Діамат, Таму? Набір звуків. Вперше чує. Чи не з'являлись тут колись три ропухи зростом 15 метрів у різнокольорових контактних лінзах? Дивне запитання. Ні, жодного разу. Який проект готує «Білий корабель»?

Досліджує глибини галактики. І все? Все. Чи здавалась коли-небудь частина корабля в оренду? Ні. Гаразд. Що ж, доведеться чекати, коли Усох вийде на контакт в черговий раз. За 2 роки чи за 12. Зрештою колись він має засвітитись. Дякую. Сеанс закінчено.

Звичайно ж, таке отримання інформації незаконне. Пам'ять і свідомість при цьому відключаються і невидимі енергетичні промені зчитують з мозку усі необхідні відповіді. Звичайно ж, це порушення статті 46-ої «Про право на приватну інформацію» Космічного Закону Справедливості. Прокидаючись після такого сеансу, ви не згадаєте, що з вами відбувалося, лише трішки може боліти голова. Але що робити, коли інші способи роздобути інформацію не спрацьовують?...

Класичний день Марі Провансаль Ега починається з сигари і філіжанки кави. Втім, ні. Це вже продовження. Починається він трішки інакше – із дзеркала. Але сьогодні був виняток – день почався з головного болю, чого ніколи не ставалося раніше. Втім, Марі Провансаль вирішила, що це не привід змінювати плани на день.

Як завжди, не поспішаючи, вона підходить до дзеркала. У ньому відбивається порожній овал обличчя, обрамлений поскубаним чорнильним волоссям. Довгі пальці без нігтів відкорковують пляшечки у чіткій послідовності. Спершу у дзеркалі спалахують неприродно смарагдові контактні лінзи із регульованим спектром бачення. Регулятор розташований на правій скроні. Натиснеш раз – і перед тобою розкидається простір на кілька тисяч кілометрів, натиснеш двічі – на кілька сотень метрів. Потім на обличчі вимальовується рівний тонкий ніс з регулятором нюху під ніздрями. Ніс вловлює запахи з найвіддаленіших зірок. Відкоркована третя пляшечка – і між підборіддям та ніздрями зблискують пухкі яскраво рожеві губи. З четвертої – руки витягують вставні зуби – всі рівні як один і начищені до блиску. П'ята пляшечка приховує 10 пурпурових нігтів зі срібним конусом на кожному. Останній штрих – і хвилясте руде волосся спадає на округлі плечі.

Ось така вона – Марі Провансаль Ега. Вона – півкартинка. Одна з першого десятка робіт комп'ютерного графіка Денисенка. Коли такі шедеври з'явилися, людство було приголомшене.

Учені довгенько сперечались, до якої категорії зарахувати новаторство графіка. Півкартинки не частинки віртуального світу як тіні і сні, що створювались з компонентів світла, звуку і парапсихології. Півкартинки чимось подібні на полтергейст, а чимось на реальний світ і майже нечутливі. Втім, вони, на відміну від снів і тіней, цілком матеріальні. І все ж, вони – не що інше як копія на реальне життя, навіть якщо і дуже змінена копія.

Щойно у ЗМІ з'явилися перші повідомлення про них, люди пожвавішали, почали поглядати одне на одного з неприхованим зацікавленням, підозрюючи у кожному графічний малюнок.

Виникли контори, в які приходили посперечалися стосовно чиєїсь справжності, з'явилось багато бажаючих поглянути на суперечки, у яких програвали мільйонні капітали, маєтки, землю, дорогоцінності.

Дискусії тривали по кілька днів. Наводились і спростовувались усі можливі аргументи. Внаслідок однієї із найбільших суперечок, яка переросла у 2-тижневий телеміст між 20-тьма країнами всі присутні почали вважати себе півкартинками. Довелося втрутитися психологам і генним інженерам. Тож, крім графіка Денисенка півкартинки приносили прибутки ще багатьом вертіям.

Денисенко ретельно приховував секрет створення півкартинок. Але ідеї матеріальні і мають здатність поширюватися через повітря. Кілька людей вдихнули повітря, яке видихнув графік Денисенко і півкартинок побільшало...

Сьогодні півкартинок значно більше, ніж людей. І кожен день у всесвіті з'являється ще приблизно по одній. Батьки замовляють дітей, діти тварин, рослин, директори офісів – секретарок, олігархи – дружин і т.д.

Кожен поважний художник, графік або скульптор намалював за своє життя бодай одну півкартинку...

...На посрібленій поличці стоїть 6 порожніх фаянсових пляшечок Марі Провансаль Ега. Ніщо не турбує її внутрішній спокій. Допивши каву, вона простує до зорельоту. Платинові двері «Коламбуса» гостинно розчиняються, клавіша пуску самонатискається. Марі скидає пальто і кладе його на заднє сидіння.

«Коламбус» плавно долає відстань, яку пролітає уже багато років. Марі зі звичною байдужістю спостерігає за холодним екраном, в якому пропливає галактика. На екрані виринають і зникають великі й малі космічні тіла...

І раптом стається щось незбагненне. Перші кілька секунд Марі не може впоратися з керуванням, а коли хапається за пульт – вже пізно. Велика волохата морда з випуклими очима, наблизившись до екрану, смачно плямкає губами. Так сталася третя смерть у Всесвіті.

Отож, монітор вимкнено. Що скажуть три детективи Асамблеї? Виголошувати промову не поспішав ніхто.

– Гарзд! Почну я. – мовила Леді. – Я ознайомлю вас із висновками головного мозку мого помічника Тада. Він проаналізував ситуацію і викинув імена підозрюваних у злочинах – Діамат, Апсу, Таму. Тад підготував набір параметрів, за якими космічний пірат обирає жертву. Ось вони:

- Потужне енергетичне поле;
- Неабияка сила волі;
- Аура темних тонів.

Тож, Тад вирахував кілька більярдів істот, які мали перелічені ознаки, заслав на них запит і ми почали чекати. Але космічний кілер раптово причаївся.

– Нічого дивного. Його стрімкі і точні дії підтверджують хитрий склад розуму. Очевидно він передбачав, що події розгортатимуться таким чином, – мовив Дельфін.

– Але це не гарантує, що він не шкодитиме людству в подальшому, – додала Медуза.

– Наше з вами завдання спинити його ким би він не був. Які будуть пропозиції?

– Ким би він не був, – повторив Людина в масці, – Як щодо відомого факту зникнення цивілізації ропух від потужного ядерного вибуху 6 тисячоліть тому? Здається мені у світі не лишилося жодного представника цієї цивілізації. А щодо названих імен – це відомі гіганти думки, місце захоронення яких відомо всім тут присутнім.

– Це саме непокоїть і мене, – зітхнула Леді.

– Можливо вони півкартинки, – припустила Медуза.

– Тад здійснив перевірку. Ніхто ніколи не малював подібних істот.

– Отже, трьом ропухам вдалося врятуватися. Ввести в оману навіть просвітлених і врятуватися.

– Чекайте. Щось тут не так.

– В будь-якому випадку нам треба вирахувати тих, кого бачили три жертви.

– Вирахувати і арештувати. А вже потім розбиратися, хто вони. – сказала Леді. – Але є проблема... Жодна з відомих нам програм не може розрахувати координат цих істот. Жодна крім тої, що в Скляній горі.

– Тої що у Мардука? – запитали просвітлені в один голос.

Леді ствердно хитнула головою.

– Та й то лишень за допомогою капсули під кодовою назвою «ППЧВ» – подолання простру, часу, відстані, яку виготовляють на континенті Х. У лабораторії знаходиться готовий до польоту робот Макі. Ми з Тадом покладаємо на нього великі надії. Досконала робота.

І все ж... я пропоную здійснити політ вам. Якщо в час, коли ви прибудете в гору, Мардук відлучиться, запустити програму доведеться комусь із вас. Макі ми не можемо запрограмувати на це, бо не маємо уяви як працює система в скляній горі.

Про ропух у 500-томній енциклопедії «Усіх космічних цивілізацій» наводяться скупі дані:

«Войовнича цивілізація досягла свого найвищого розквіту 70 тисячоліть тому. Ропухи навчились розщеплювати атоми і створювати біороботів, завоювали третину Всесвіту і на завойованих територіях встановили державний устрій – тиранію.

Цивілізація загинула від потужного ядерного вибуху.

Апсу, Діамат, Таму – останні представники, яким вдалося врятуватися і проіснувати ще півстоліття після загибелі Ропухії. Смерть гігантів думки відбулася через відсутність необхідної енергії...»

Ознайомившись з цією скупю інформацією та проаналізувавши події недалекого минулого Тад розповсюдив звернення до Міжзоряної Космічної Служби, в якому мовилося:

«Імена – Апсу, Діамат, Таму. Сіамські близнюки. Належать до розряду холонокровних, підвиду Ропух, на зріст вищі 15 метрів. Останнє місце роботи – співдиректори Інформаційної служби сонячної системи (ISCC). Володіють інформацією, що становить всесвітню таємницю і може зашкодити мешканцям СС та ін. галактик.

Вкрай небезпечні рецидивісти. Нащадків не мають. Востаннє були помічені на віллі «Білий корабель» у країні Морау у сузір'ї Риси. Мають прямий доступ до таємних сайтів, що дозволяє їм першими здобувати інформацію. Знання мов – українська, польська, французька, англійська, німецька, фарсі, італійська, іспанська, есперанто.

Спеціальність – генна інженерія.

Стажування: Медичний коледж. Місто Торонто. Земля (2299).

Астрономічна Академія. Сузір'я Медузи Горгони (90).

Аристократи, палять «Мальборо», грають в більярд, теніс, гольф.

Особливі прикмети – носять кольорові контактні лінзи.

Хобі – астрономія і література.

У випадку появи подібних істот у вашому космічному просторі прохання повідомити про це головний галактичний мозок – Тада.»

6. В дорогу

Координат континенту Х ви не знайдете на жодній карті всесвіту. Це літаючий уламок білого айсберга. Траєкторію польоту диктує його власний розум. Востаннє телескопи зафіксували вторгнення континенту у Волосся Вероніки 100 років тому.

Х простояв там кілька земних років і попростував у напрямку Гончих Псів. На континенті знаходиться єдиний об'єкт – бактеріологічна лабораторія, де працює штат з кількох десятків чоловік. В лабораторії розробляють таємний проект «Капсула».

А тепер поміркуємо логічно: якщо декілька раз поспіль облетіти з різною швидкістю галактику – натрапиш на континент Х, або, принаймні, на розгадку траєкторії його польоту.

...Дурниці, у нього немає траєкторії. Це божевільний континент, який мчить у просторі без будь-якої мети...

... Мотивація його руху незрозуміла нам, але це не означає безумства...

... Медуза має рацію. Якби ти був Х, в який бік ти полетів би?...

... Думаю це невдалий шлях до розгадки. Я не континент, щоб я не сказав це все-одно, що ткнути пальцем в небо...

...Що ти пропонуєш...

...Провести деякі математичні розрахунки...

...Були вже такі розумники...

...Якщо добряче поміркувати, то все ж певну логіку у його вчинках можна помітити. У кожній площині, в якій опинявся Х, він окреслює геометричну фігуру – параболу, трапецію, трикутник, напвіколо. Усі ці фігури нагадують гору...

...За винятком зигзагу, накресленого у сузр'ї Андромеди у 1700 році.

...Зигзаг теж гора з кількома вершинами.

Це схоже на гру в брей-ринг. Скільки б не було думок – відповідь одна.

Доки між Дельфіном, Медузою і Людиною в масці тривав обмін думками світло встигло тричі шугонуть навколо земної кулі.

В умовах, що склалися, треба мислити швидко.

Вирішено облетіти галактику тричі зі швидкістю 25, 59 і 100 км/сек.

А тепер забудемо все щойно передумане у цій кімнаті, пройдемо крізь стіни і виконаємо завдання, не згадуючи про нього.

Відтоді як рішення про відліт трьох просвітлених Асамблеї перетворилося із гіпотези у реальність, вони дали обітницю «не думання і не говоріння про ціль польоту ніде окрім темної кімнати».

Думки мають імпульси, які можна зчитувати. Час існування таких імпульсів у просторі необмежений. Натрап на них ропуха – вона спробує перешкодити виконанню завдання.

Якщо виникає потреба щось обговорити, три детективи спілкуються подумки у чорній кімнаті.

Чорна, герметично закрита, вона не випускає думки назовні. Через неможливість підсилитися у людську свідомість, думки нудьгують, чахнуть, в'януть і перетворюються у напівпримарні форми комах та жуків.

Коли троє детективів востаннє були в кімнаті, примари дзижчали, мов надокучливі мухи і перешіптувалися між собою.

Але це їм не допоможе. Кімната надійно зачинена, а три детективи Асамблеї добре себе контролюють.

«Чи відомо вам прислів'я «думки мої – вороги мої»? – звертається Людина в масці до своїх колег. – Краще його не знати, або, принаймні, не з власного досвіду...

Непогано було б зараз ні про що не думати, якомога довше ні про що... Ось ми сидимо з вами у кімнаті, повіки наші прикриті, тіло розслаблене. Перед очима чорна пустка. Вона густа як... стоп без порівнянь. Пустка це хаос. Велике ніщо. Але ось по її куточкам повзе світло.

Звідкіль воно?

Від електричної лампочки, зірки, ліхтарика?...

Так, добре було б не думати, але...

...Але якщо це не вдається чи не краще уявити щось певне?...

Ні, не краще. Те, про що ти думаєш завжди асоціативно близьке до того, про що згадувати не можна.

Людина в масці заглянув в думки Медузи.

В уяві вона малювала якусь абстракцію кольоровою крейдою. Він побачив в її голові уламки слів: «спершу була голуба фарба, 2856789 оранжева, помножити на, жовто-зелена, 436759 = додали червону...»

Людина в масці перевів погляд на Дельфіна. Той дрімав і позіхав. Він штурхнув його в бік. Не спати, бо тобі може приснитися заборонений об'єкт.

Дельфін потягнувся. Думка, яка прийшла в його мозок зелена. Вона пахне травою, обвиває голову чіпко, ніби кільця Сатурна.

Людина в масці несвідомо приєднується до цієї думки. Кільця розповзаються і захоплюють в себе і його мозок.

Слухай, думай, дивись. Тепер Дельфін думає про кубик-рубик. Вони з Людиною в масці крутять його в уяві. Синій квадрат до зеленого вгору... Знову зелений – убик і вгору. Тепер синій вниз до синіх, а білий вправо, ні, там зелені. Назад. Знову зелений.

Тепер до розкладання кубика приєднується ще один мозок – Медузи.

Синій, зелений, ще один квадрат.

Всі троє перевертають кубик.

Білі квадрати утворили красиву латинську X.

X?!

Хто з вас трьох подумав про це першим?

Чи Дельфін, чи Медуза, чи ти, Людино в масці?

Яка різниця!

В очах одне одного вони прочитали, що подумали одночасно.

«Коламбус» хитнуло. Людина в масці вхопився за штурвал, але корабель знову гойднуло і його відкинуло вбік. Тепер за пульт ухопилися Дельфін і Медуза. Вони інстинктивно натиснули клавішу

«повний вперед», їх жбурнуло вбік і відлітаючи вони, зачепили ще кілька клавіш. Заволав сигнал «небезпека».

- Що відбувається?
- Схоже магнітна буря?
- Пульти не працює...
- Нас засмоктує чорна дірка.

«Коламбус» на шаленій швидкості мчав у чорну пітьму із безколірним відливом по краю.

Крутячись на вітрі як пір'я, тільки разів у 100 швидше, туди ж летіли уламки усіляких предметів: вирвані з коріннями дерева, пошматовані скафандри, розтروщений човен, розбитий акваріум.

Людина в масці міркував про пітьму кілька хвилин тому. Чи не він викликав її своїми думками?

Втім, забути. Не тепер.

Корабель хитало, об нього вдарився якийсь предмет.

Людина в масці ледве дотягнувся до штурвалу і розвернув корабель на 90 градусів. «Коламбус» загуркотів і дуже повільно, так, ніби його здувало, почав розвертатися. В цей момент він зіткнувся з чимось громіздким, посипалось скло і пролунав зойк Медузи.

Коли Людина в масці повернувся в її бік – побачив як її і Дельфіна разом з пошматованими дверми затягує у чорну дірку. Він відчув запаморочення, відвернувся до пульта і тої ж миті на Радарі з'явилась морда ропухи.

7. Між ілюзією та реальністю

І навіть тепер, коли ти лежиш прикутий до бетонної брили, коли твої зап'ястя оніміли від холодних ланцюгів так, що не відчуваєш рук, а очі осліпли від лазерних променів, спрямованих в зіниці твоїм найзаклятішим ворогом – трьома ропухами з неіснуючої країни, навіть тепер, коли ти знаєш, що вже не знайдеш її, бо не зможеш випручатись з цієї хитро влаштованої пастки, яку охороняє Ягуар, Яструб і Анаконда, а якщо навіть зможеш, то що залишилось від тебе – сомнамбула, сліпий каліка. Будь-хто тобі дасть вдвічі більше років, ніж насправді. І навіть якщо ти якимось дивним чином потрапиш у Помаранчевий палац і зустрінеш її там, вона не впізнає тебе. Та й сам ти поспішно заберешся геть. А якби вона впізнала... ти сказав би з ламаним акцентом «Пробачте, міс, ви помилились». Але навіть такий розвиток подій неможливий, бо Ягуар, Яструб і Анаконда чатують за бетонною брилою. І все-одно ти думаєш про неї...

Ти думаєш відтоді, коли ви зустрілися на площі Воскреслих.

Про неї вже говорили всі. Про її красу і екстравагантність, і про те, що вона завжди самотня. Вигадували різне. Казали, що літак, на борту якого був її чоловік, збив меркуріанський снайпер. Інші, що вона тричі була одружена на найбагатших людях світу і всі троє померли від отруєння ціаністим калієм. Казали й інше, буцімто вона не ходила заміж, а до 20 років жила в горах Тянь-Шаню, звідки вперше спустилася кілька днів тому.

А ти просто побачив її і тобі стало байдуже до всього, що говорили.

Вона стояла перед фонтаном і дивилась на своє відображення у воді. Ти підійшов і збовтав воду парасолею.

– Справжня краща, міс.

Вона повернулась і подивилась неприродно великими, кольору зелених лимонів очима. І в них було так багато... суму.

– Чому від мене усі тікають, Нек? – запитала вона дзвінким голосом.

І тоді ти взяв її руку і сказав:

– Я не втечу від тебе, Лі, ніколи.

Але ти обманув її.

І ось тепер ти борсаєшся, прикутий до цієї брили, і навіть не знаєш, в якій частині світу знаходишся.

Все, що ти запам'ятав, коли твої очі ще бачили – чорні гори, які нависали над тобою з усіх сторін і сонце, що сідало за твою маківку.

Отже, якщо повзти на захід, колись таки натрапиш на Помаранчевий палац.

Втім, можливо, тебе зумисне поклали під таким кутом, щоб тобі ввижались гори. Ти напружуєш руки, намагаєшся розірвати кайдани.

Ти знаєш, що перш ніж доповзеш до палацу, зустрінешся з Анакондою, що дримає позаду тебе. Ця зустріч не лишає шансів на порятунок. Та все ж, ти спробуєш.

Правим вухом ти чуєш кроки. Недбале човгання ніг по бетону... І голос Гаврила, контролера цієї частини землі.

– Вам не зимно?

Яка турбота!

– Дякую. Ні.

– Я повинен стежити, щоб в цій частині землі був лад. З вами все гаразд?

– Авжеж...Якщо можна так сказати про людину, прикуту до бетонної брили.

– Можливо хочете попоїсти?

– Можна й поїсти. Курку із запеченими овочами.

Гаврило винувато потупцявся.

– Такого немає, містере арештований.

– Тоді телятину в томатному соусі.

– М'яса немає ніякого.

– А що є?

– Є вівсянка, шоколад... Є кава... І ще є цигарки.

– Гаразд, принесіть мені все це.

– Я вже приніс, містере арештований. Якщо ви дозволите, я вас погодую.

– А можна з мене ненадовго зняти кайдани, щоб я поїв сам?

– Мені шкода, але це забороняється.

– Навіть на час обіду? Навіть одну руку?

– Ніяк не можна.

Помовчали.

– Слухайте, Гавриле, ви знаєте за що мене арештували?

– Кажуть ви вбили тінь Інспектора снів і ще двох.

Людина в масці вилаявся крізь зуби.

– Я нікого не вбивав.

Мене це не обходить, містере арештований.

Ще помовчали.

– Де ми знаходимось, Гавриле?

– Острів вічної мерзлоти, 1400 кілометрів від найближчого населеного пункту, майже в центрі айсберга. Я повинен стежити, щоб у вас все було гаразд.

– Авжеж.

– І щоб ви не ображались, містере арештований. Я анічогісінько проти вас не маю. Мені платять гроші за те, що я вас стережу. Я вже старий і на іншу роботу не влаштуюсь.

Робота і гроші. Гроші і робота. Вічні проблеми...

– Я не ображаюсь, Гавриле... У тебе є діти?

– Дочка, містере арештований.

– Чим вона займається?

– У неї кондитерська у Рожевому Пелікані.

– Це де?

– У сузір'ї Андромеди.

– Якщо мене колись відпустять, я провідаю її. Можливо щось переказати?

– Скажіть, що її батько живий і здоровий.

– Гаразд, скажу.

– Дякую, містере арештований.

– Зарано, Гавриле.

Людина в масці мовчав. Гаврило теж. Потім Людина в масці заговорив до себе: «Ти не повинен зненавидіти його. Очевидно він непоганий чоловік. Йому так самісінько хочеться охороняти тебе, як і тобі сидіти на цій брилі. Але що вдієш? Це його робота.

Але він боягуз, а ти – ні.

Але він вільний, а ти – прикутий до цього шматка бетону і руки твої ниють. Втім, це ще як поглянути. Ти не виконуєш чужу волю за гроші, ти не відрікаєшся від своїх переконань за папірці...

Ти міг би ненавидіти його. Але ненависть викличе подвоєну ненависть. У тебе і так забагато ворогів. Ліпше заручитися його симпатією.

Ненависть... Вона може прийти будь-якої миті. А ти повинен її зустріти. Вона не запитує чи ти підготувався до зустрічі і не чекає доки вдягнеш сорочку, зав'яжеш краватку, почистиш зуби і відчиниш двері. Вона без дозволу вламається в твоє життя, вмощується у те крісло, яке їй до вподоби... Лукава, лицемірна і дуже спокуслива самозванка.

З неї починається помста. Зло зникне, коли зникне останній ненависник. В тобі немає ненависті. Ти давно звільнився від неї. В тебе є мета і кілька варіантів її досягнення. Ненависть лише відбирає енергію і віддаляє мету. Так, в тебе є вороги, але ти не бажаєш їм зла. Тобі потрібно тільки, щоб ніхто не заважав реалізації твоїх планів. Якщо ропухи шкодитимуть... що ж, доведеться їх прибрати, хоча ти цього і не прагнеш. Ти мусиш зберігати енергію. А ще тобі треба якомога швидше вилікуватись і звільнитись.

Але ненависть... Якщо коли-небудь вона зникне остаточно, що штовхатиме на героїчні вчинки, на захист від злодіїв і заздрісників і чи зможе справедливість перемогти у зоряних і міжгалактичних війнах, коли ненависть щезне? Твоя відповідь однозначна – так. А на героїзм підійматиме любов до свободи.

Кроки ненависті вже близькі. Вона шукатиме у тобі навіть найменшу крихту образи, щоб роздмухати її. Поринь у медитацію, дихай рівно і спокійно, звільнися від усіх думок. Нехай жодна не надокучає тобі...Тепер вона дуже близько. Якщо вона схоче поговорити з тобою – не відповідай. Вона чудовий оратор і прекрасно дискутує. А ти ще заслабкий, щоб починати дебати. Колись ти викличеш її на розмову, але не тепер. Ще не сьогодні. Ти чуєш її подих над своїм лівим вухом. Але ти мав достатньо часу, щоб підготуватися до зустрічі. Кілька хвилин вона розглядає тебе своїми холодними сірими очима. Не знайшовши в тобі злості, йде геть. Ти чуєш як віддаляються її кроки, як зникають її парфуми. Цього разу вона програла.

Але вона неодмінно повернеться, щоб взяти реванш. Ти мусиш бути насторожі. Ти знаєш як вона підступає. Спершу закрадається образа на життя, потім злість на себе, потім починаються пошуки винного, найчастіше ним стає той, хто поруч.

Я прощаюсь з тобою, образо, мені нема за що нарікати на долю, адже в ній була Лі. Як виявилось – ціна за неї – життя. Та я не один поплачусь за тебе, Лі, їх тисячі, тих хто полюбив свободу.

Цікаво, де ти зараз, Лі? Можливо сидиш у кімнаті, заставленій книгами твого улюбленого філософа Еріха Фромма і чекаєш, коли хоч хтось із тих, хто зізнавався тобі в любові повернеться?

І були дні. Довгі ешелони днів одужання.

У Помаранчевому палаці сонячні промені грають у пасьянс з тінями апельсинових дерев.

– Лі, ви знову сумуєте? – запитує Еріх Фромм у жінки, що сидить напроти.

– Я думаю, Еріху, про тих людей, які загинули на війні. Це через мене?

– Що ви, Лі, вони вас дуже любили.

– Якби ми не зустрілись, вони були б живі.

– І дуже нещасливі. Як ті, хто втік від вас.

– Ті, що втекли казали, що злякалися моєї краси.

– Що ж. Можна сказати й так. Ви справді дуже вродлива, Лі.

– Ви гадаєте, що моя краса вбивча?

– Викиньте це з голови, міс. Вони всі помилялися. Їм здавалося, що познайомившись з вами, вони втечуть від усіх залежностей і умовностей і отримають повну свободу в роботі, в коханні, в дружбі. Але повна свобода – це повне ніщо. Відсутність бажань і почуттів. Дехто називає це апатією. Але насправді це нірвана. Істина так шокувала їх, що вони тікали. Ніхто з них ніколи по-справжньому не хотів бути вільним. Вони шукали не вас, а свою нову залежність. А за вашим ім'ям лише приховували свої лінощі і небажання працювати над собою. Хтось думав, що свобода – це наркотики. А потім – позбутися наркотичної залежності. Ніхто з них ніколи не знав, що таке справжня свобода. Нічого. Їм буде даровано інше життя і можливість зрозуміти.

– І Нек теж?

– Нек? Він завжди керувався своїми переконаннями. Він вирішив, що вповноважений засуджувати зло – теракти, війни, смерті. Він намагався викоринити ненависть, не збагнувши, щойно вона зникне – щезне і сам світ. Такою була його залежність. Я знаю, ви поділяли його погляди, Лі, але добро не завжди добро, а зло інколи виправдане.

– ??

– Наприклад, коли автомобіль збиває юнака, який у майбутньому став би кілером, він рятує від травм його психіку, хоча і перетворює його на фізичного каліку...

Коли довго фокусуєш погляд на засніженій шапці гір, здається, вона зовсім поруч. Але це омана, викривлене зображення дійсності на хвору сітківку ока.

Насправді до підніжжя з десятків кілометрів. Коли ж наближаєшся, гора віддаляється. Радарус рухома гора, скільки не йди до неї, однак не досягнеш схилу. Про феномен Радарусу багато написано у

всесвітній географії. Дехто гадає, що саме це скляна гора – резиденція Бога, запорошена зверху снігом. Проте, тобі зручніше думати, що це витвір Ілюзіоністів. Яка-небудь комп'ютерна графіка, візуальна реальність якої створюється грою світла й тіней.

З висоти пташиного польоту Радарус розгледіти неможливо, але коли потрапляєш на материк – присутність гори стає очевидною. Якщо дивитися на Радарус по черзі – то правим то лівим оком – контури її розмиваються, а потім майже стираються. Це нагадує намальовану аквареллю картину, що потрапила під дощ. За мить побудований за конкретними законами і правилами світ, перетворюється на хаос. І тепер в абстракції розмитих фарб, кожен бачить витвір власної уяви; те, що малюють його фантазія і спогади. Адже спогади завжди впливають на уяву, навіть якщо ви їх призабули... Барви спливають з картини і вливаються в життя.

Кілька раз Людина в масці намагався говорити з Гаврилом про Радарус. Але скільки б контролер не фокусував погляд на шапці гір і не закривав поперемінно очі – нічого не бачив, або не зізнавався. Гаврило казав, що добряче підсліпуватий і тому, з якого кута не гляне на гору, не бачить нічого крім... Гори.

Гаврило фанатично вірить, що в Радарусі живе Мардук, а все, що ввижається Людині в масці, його лякає і він хреститься. Що ж, хай собі. Напевно через фанатизм, а не через підсліпуватість Гаврило не помічає, що гора несправжня, не зважаючи на її візуальну матеріальність.

Якось Людина в масці спробував заговорити з Гаврилом про те, що бачили на верхівці гори двоє його попередників – ув'язнені федеративний терорист Маурикій і хакер Сізіф. Гаврило усіляко відкараскувався від цієї теми, але зрештою розколовся:

– Ті двоє як і ти вважали гору нереальною. – мовив він пошепки і перехрестився. – Скажи, будь ласкавий, що може бути справжнішим від Мардука? Може ти, якого він створив? Ви всі троє божевільні, хоча вам і відомі закони фізики, алхімії, генної інженерії і електронного потоку інформації. Але трапляються і розумні

божевільні. Ти думаєш, якщо начитався усіляких книжок, то став крутішим за Мардука? А ти створи такий світ як він, здійсни такий справедливий суд як він.

Ну, щодо справедливості його суду, Людина в масці з Гаврилом посперечався б. Наприклад, була б його воля, затійники світових війн поплавилися б за злочини ще за життя...

– Материк вічної мерзлоти вас звів з глузду. Що бачили ті двоє, питаєш? Та що вони могли бачити? Сізіфу ввижався на горі якийсь його ворог. Він бився з ним за правилами дзюдо, карате, кун фу. Він постійно перемагав противника, а той знову підводився і все починалося спочатку. А Маурікій бачив савану. Він казав, що на вершечку гори сновигають леопарди, зебри і носороги. Ще він бачив жирафу. Хіба не безглуздя на засніженій горі бачити звірів з савани?

Гаврило замовк. Людина в масці дослухався до свого внутрішнього голосу: «Ні, це не безглуздя. Хіба ти бачиш не те саме? Маурікій бачив савану, тому що вона лишила найяскравіший відблиск у його пам'яті. Так як в твоїй Анаконда, котра вжала тебе в Африці, коли ти був хранителем храму, так як яструб, що виклював тобі око, коли ти був російським мисливцем, і як ягуар, що роздер твою сім'ю в одному з в'єтнамських зоопарків – ось чому ти бачиш саме їх. І ти поволі починаєш усвідомлюєш неможливість і абсурдність того, що бачиш, точніше того, що змушує тебе бачити твій страх. Як?

Як може Анаконда, для якої температура нижче 29 градусів смертельна, витримувати такі морози? Чому вона не ворухиться? А яструб? Чому його очі нерухомо сині? Ти десь бачив такі очі?... Колись у порту на тебе так дивився незнайомець крізь окуляри. Як же можуть бути людські очі яструбиними? Чому ти не запитав себе про все це раніше?

Цей материк зомбує людей.

Ти послідовно добираєш аргументи, не впускаєш в душу ні крихти сумніву, і контури тварин тануть і розмиваються, як акварельні малюнки під дощем. Тепер ти бачиш усю недосконалість форм яструба – його недбало загострений дзьоб і пір'я, мов у обскубаного

горобця. В Анаконди хвіст чи недомальований, чи вона ховає його у сніг. А ягуар? Як же бути з ягуаром? Він помітно зменшився і мружиться і вже більше не нагадує грізну істоту».

– Треба щоб ти вірив у мене, – каже він тобі.

– Кому треба?

– Але ж я страшний. Ти повинен мене боятися. Якщо ти наблизишся, я розірву тебе.

Ти смієшся, закинувши голову. Під цим кутом ягуар видається зовсім крихітним.

Ти більше не віриш у нього, як і в справжність того, що бачиш.

Адже ти літаєш швидше за вітер, твої руки міцніші за сталь, а погляд запалює вогні. Все що ти бачиш – лише комп'ютерна графіка.

– Людино в масці?! – здивовано вигукнув крихітний Ягуар вустами свого проектанта і невпевнено додав, – повернись назад.

– Аякже, аж бігом.

Тепер вони впізнали тебе, свого господаря, який витворив їх у власній уяві і наділив грізними рисами, тебе, без якого не існувало б їх. Тепер ти виріс удесятеро, а ягуар, ягурчик, ягуаронько перетворився на крихітну істоту на батарейках. Ти дивишся на них мов юнак, який на горищі бабусиної хати випадково знайшов іграшки, якими бавився в далекому дитинстві. Колись вони здавались тобі великими і страшними, колись... Вони дивляться на тебе нерухомим скляними очима, не мигаючи. Хто влаштував весь цей ляльковий театр?

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.

СЛОВО ПРОРОЦТВО СЕМІРАМІДИ

МАРИНА ВАРИЧ

